

KEDİ SEVER

78

Margot, Robert'la sonbahar sömestrinin sonlarına doğru bir Çarşamba akşamı tanıştı. Şehir merkezindeki sanatsal filmlerin gösterildiği sinema salonunun büfesinde çalışırken Robert geldi ve büyük boy patlamış mısırla, bir kutu Red Vines meyankökü şekeri aldı.

“İlginç bir... Tercih,” dedi Margot. “Sanırım şimdikiye dek hiç Red Vines satmamıştım.”

Müşterilerle flört, baristalık yaptığı zamanlarda edindiği bir alışkanlıktı ve bahşişe katkı sağlıyordu. Sinemada bahşiş aldığı yoktu gerçi ama aksi durumda iş sıkıcılaşıyordu, hem Robert da hoş çocuktü. Bir partide kalkıp yanına gidilecek kadar değil belki ama sıkıcı bir derste karşısına oturduğu takdirde kafasında hayali bir aşk uydurabileceği kadar hoş. Gerçi büyük ihtimalle üniversite yaşını geçmiş, en az yirmilerinin ortasındaydı. Uzun boyluydu, Margot'nun sevdiği gibi. Gömleğinin kıvrık kolunun altından dövmesinin kenarı görünüyordu. Öte yandan biraz kiloluydu, sakalı fazla uzundu ve omuzları da bir şeyi korur gibi hafifçe öne eğikti.

Robert, Margot'nun flört ettiğini anlamadı, anladıysa da bunu, kendisine doğru biraz daha eğilmesini, biraz daha çaba göstermesini sağlamak ister gibi sadece geri adım atarak gösterdi.

“Peki o zaman,” dedi ve parasının üstünü cebine koydu.

Ne var ki bir sonraki hafta sinemaya yine geldi ve yine bir kutu Red Vines aldı.

“Mesleğinde giderek geliyorsun,” dedi Margot’ya. “Bu defa beni aşığılamamayı başardın.”

Margot omuz silkti.

“Terfi peşindeysem demek,” dedi.

Robert filmden sonra Margot’nun yanına döndü.

“Büfe görevlisi kız, telefon numaranı versene,” dedi, Margot kendini de şaşırtarak verdi.

İlerleyen haftalarda şekerle başlayan o ayak üstü sohbetten, mesajlarla devam eden incelikli bir espri çatısı geliştirdiler. Temalar bazen öyle hızla dallanıp budaklandı ve zemin değiştirdi ki Margot yetişmekte zorlandı. Robert çok zekiydi, Margot onu etkilemek için çaba göstermesi gerektiğini keşfetti. Bir süre sonra ona mesaj attığında, genellikle ânında yanıt verdiğini ama kendisi yanıt birkaç saat geciktirirse, Robert’tan hep kısa ve soru içermeyen bir karşılık geldiğini fark etti. O durumda da sohbeti yeniden başlatmak Margot’ya düşüyor, o da her defasında başlatıyordu. Başka şeylerle meşgul olduğu için yanıtının bir gün kadar geciktiği birkaç durumda, yazışmalar hepten kesilecek mi diye düşündü ama sonra aklına yazacak komik bir şeyler geldi ya da internette, yaptıkları sohbetle ilgili bir resim gönderdi ve yeniden yazışmaya başladılar. Robert hakkında hâlâ fazla bir şey bilmiyordu çünkü kişisel konulara girmiyorlardı ama arka arkaya iki üç güzel espri patlattıklarında, dans ediyorlarmış gibi bir sarhoşluk hissi doğuyordu. Okuma yaptığı dönemde bir gece Margot tüm yemek salonlarının kapalı olduğundan, oda arkadaşı ailesinden gelen yemekleri yağmaladığı için yiyecek bir şeyinin olmayışından şikâyet edince, Robert destek olmak adına ona Red Vines almayı teklif etti. Margot önce teklifi espri gibi geçiştirdi çünkü gerçekten çalışması gerekiyordu

ama Robert, *Yok ben ciddiym, aylaklık etmeyi bırak da hemen gel*, deyince pijamasının üstüne bir mont geçirip onunla 7-Eleven'da buluşmaya gitti.

Saat gece on bir sularıydı. Robert onu her gün görüyormuş gibi seremonisiz karşıladı ve atıştırmalık bir şeyler seçmesi için içeri götürdü. Dükkânda Red Vines olmadığı için vişneli kolayla bir paket Doritos cips aldı. Yanında da hediyelik, ağzında sigarası olan kurbağa şeklinde bir çakmak.

“Hediyelerim için teşekkürler,” dedi Margot, dışarı çıktıklarında.

Robert'ın üstünde kulaklarına kadar inen tavşan kürkünden bir şapkaıyla, kaz tüyünden eski moda kalın bir mont vardı. Margot biraz ebleh havası verse de bu kılığın ona yakıştığını düşündü. Şapka kaslı oduncu havasını artırıyor, ağır montuysa göbeğiyle omuzlarının o bir nebze mahzun sarkıklığını saklıyordu.

“Rica ederim büfeci kız,” dedi Robert, Margot'nun ismini artık bilse de.

Margot onun öpmeye yelteneceğini düşünerek, başını çevirip yanağını uzatmaya hazırlandı ama Robert dudağından öpmek yerine kolundan tuttu ve değerli bir şeye yaklaşır gibi onu nazıkçe alnından öptü.

“İyi çalış tatlım,” dedi, “yakında görüşürüz.”

Yatakhaneye dönerken Margot'nun içini kıvılcımlı bir hafiflik doldurdu; yeşermeye yüz tutan bir tutulmanın emaresi olarak tanıdığı bir hafiflik.

Margot sömestr tatilinde eve gittiğinde de sadece espri yaparak değil, gündelik yaşamla ilgili küçük bilgiler de vererek, hemen hemen aralıksız mesajlaştılar. Birbirlerine “günaydın” ve “iyi geceler” demeye başladılar. Margot soru sorup hemen yanıt alamadığı zamanlarda, içinde tedirgin bir özlemin acısını hissetti. Robert'ın Mu ve Yan adında iki kedisi olduğunu öğrendi. Birlikte karmaşık bir senaryo ürettiler. Buna göre Margot'nun çocukluğundaki kedisi Pita, Yan'a cilveli telefon mesajları gönderiyordu ama Mu'yla

konusurken son derece resmi ve mesafeli davranıyordu çünkü Mu'nun Yan'la ilişkisini kıskanıyordu.

“Sen neden sürekli mesajlaşıp duruyorsun?” dedi Margot'nun üvey babası, akşam yemeğinde. “Biriyle ilişkin falan mı var?”

“Evet,” dedi Margot. “Adı Robert, sinema salonunda tanıştık. Birbirimize âşığız ve muhtemelen evleneceğiz.”

“Hmm,” dedi üvey babası. “Söyle ona, kendisine soracağımız bazı sorular var.”

Bizimkiler seni soruyor, yazdı Margot, Robert da ona gözleri kalpli gülen yüz emoji gönderdi.

Margot kampüse döndüğünde, Robert'ı tekrar görmeye can atıyordu ama nedense net bir yanıt almakta zorlandı. *Kusura bakma, işler yoğun,* dedi Robert. *Söz yakında göreceğim seni.* Durum Margot'nun hoşuna gitmedi. Aralarındaki dinamik, kendi aleyhine dönmüş gibiydi. Robert nihayet sinemaya gitmeyi teklif ettiğindeyse beklemeden kabul etti.

81

Robert'ın izlemek istediği film Margot'nun çalıştığı sinemada oynuyordu ama Margot şehrin hemen dışındaki büyük multiplexe gitmeyi önerdi. Arabayla gidildiği için öğrencilerin uğrak yeri değildi orası. Robert bardak koyma yerlerinden şeker kâğıtları fişkıran çamur beyazı bir Civic'le onu almaya geldi. Yolda Margot'nun beklediğinden sessizdi ve yüzüne bakmıyordu. Beş dakika geçmeden Margot feci bir rahatsızlığa kapıldı, otobana çıktıklarındaysa adamın onu istediği yere götürerek, tecavüz edip öldürebileceği kafasına dank etti. Robert hakkında bildikleri incir çekirdeğini doldurmazdı.

O bunları düşünürken Robert, “Merak etme, seni öldürmeyeceğim,” dedi. Bunun üstüne Margot arabadaki huzursuzluğun kendisinden kaynaklandığından şüphe etti. Ne de olsa tedirgin ve gergin davranıyordu, erkeklerle her buluşmasında cinayete kurban gideceğini düşünen türdeki kızlar gibi.

“Yoo, dert değil, öldürebilirsin istiyorsan,” dedi ve Robert kahkaha atıp kızın dizini sıvazladı. Fakat hâlâ anlaşılmasız biçimde sessizdi. Margot’un sohbet açma yönündeki tüm çabaları duvara çarpar gibi geri dönüyordu. Robert sinemada büfe kasasındaki görevliye Red Vines’la ilgili bir espri yaptı ve espri en çok Margot’yu olmak üzere, müdahil herkesi utandıracak bir şekilde çuvalladı.

Film sırasında Robert ne elini tuttu ne de kolunu omzuna attı, dolayısıyla otoparka döndüklerinde Margot, Robert’in ondan hoşlanma konusunda fikrini değiştirdiğinden adı gibi emindi. Üstüne tayt ve svetşört giymişti, sorun buydu belki de. Arabaya bindiğinde Robert, “Benim için süslenmene sevindim,” demişti ve Margot bunu espri olarak almıştı ama kimbilir belki buluşmayı yeterince ciddiye almıyormuş gibi görünerek ya da işte benzeri bir sebeple gücendirmişti onu. Robert’in üstünde haki pantolonla gömlek vardı.

82

Arabaya döndüklerinde Robert, mecburi bir kibarlıktan sorarcasına, “Ee, gidip bir şeyler içmek ister misin?” dedi. “Hayır” cevabını beklediği ve alınca da bir daha konuşmayacakları Margot’ya bariz görünüyordu. Üzüldü bu duruma. Birlikte vakit geçirmeye devam etme arzusundan çok, sömestr tatilinde onunla ilgili büyük beklentiler içine girdiği ve her şeyin birden böyle dağılması gözüne haksızlık gibi görüldüğü için.

“Bir şeyler içebiliriz herhalde?” dedi.

“Eğer istiyorsan,” dedi Robert. “Eğer istiyorsan” öyle sevimsiz bir karşılıktı ki Margot çıt çıkarmadan oturdu. Sonunda Robert bacağına dürtüp, “Ne diye surat asıyorsun sen?” dedi.

“Surat asmıyorum,” dedi. “Yorgunum biraz.”

“Eve götüreyim istersen.”

“Yok, bu filmde sonra bir içki iyi gider.” Gişe filmi sinemasında gösterime girse de, Robert’in seçtiği Yahudi soykırımı konusu, moral bozucu bir filmde. İlk buluşma için öyle uygunsuzdu ki Robert önerdiğinde Margot, *Lol ciddi misin sen*, yazmıştı. Bunun

üstüne Robert Margot'nun film zevki hakkında yanıldığı için ne kadar üzgün olduğuyula ilgili bir espri yapmış, isterse romantik komediye götürebileceğini söylemişti. Ama şimdi Margot filmle ilgili yorum yapınca olduğu yerde hafifçe sinmişti. Margot'nun aklına bir anda geceki olaylara bambaşka bir gözle bakabileceği dank etti. Acaba Robert Yahudi soykırımını filminin, sanatsal filmlerin gösterildiği bir sinemada çalışan tipte –muhtemelen Margot'nun da öyle olduğunu sanmıştı– birini etkileme açısından yanlış türden bir “ciddi” film olduğunu anlayamadan, o filmi önerip Margot'yu etkilemeye mi çalışmıştı? Kimbilir, belki Margot'nun, *Lol ciddi misin sen*, demesi onu kırmış, gözünü korkutmuş ve yanında kendini rahat hissedememesine neden olmuştu. Bu olası kırılğanlığın düşüncesi Margot'nun içini acıttı ve Robert'a karşı gece boyu hiç olmadığı kadar yumuşadı.

Robert içki için nereye gitmek istediğini sorunca Margot genelinde takıldığı yeri söyledi ama Robert yüzünü buruşturup, Orası öğrenci mahallesi, ben seni daha iyi bir yere götüreceğim, dedi. Margot'nun hiç gitmediği bir bara gittiler, varlığına işaret herhangi bir tabeladan yoksun, gizli yeraltı barı türünde bir yer. Kapıda kuyruk vardı. Beklerken Robert'a söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğini düşünerek Margot'nun içi içini yediyse de söyleyemedi. Sonuçta görevli kimliğini sorduğunda, ağzını açmadan uzatmakla yetindi. Görevli kimliğe doğru dürüst bakmaya zahmet etmeden küçümser bir gülüşle, “Yok öyle,” deyip Margot'yu kenara gönderdi ve sıradakilere gelmelerini işaret etti.

Robert arkasında olup bitenlerden habersiz, önden girmişti. Margot, “Robert,” dediye de adam dönüp bakmadı. Sonunda kuyrukta durumu fark edenlerden biri Robert'ın omzuna dokunup, kaldırımda mahsur kalan Margot'yu işaret etti.

Robert yanına dönerken Margot utanç içinde öylece dikildi. “Kusura bakma,” dedi. “Rezil oldum.”

“Kaç yaşındasın sen?” dedi Robert, buyurgan bir sesle.

“Yirmi,” dedi Margot.

“Hmm,” dedi Robert, “daha büyüksün sanmıştım.”

“İkinci sınıfa gittiğimi söylemiştim!” dedi Margot. Milletın gözü önünde reddedilip barın önünde dikilmek yeterince küçük düşürücü değilmiş gibi şimdi de Robert yanlış bir şey yapmış gibi bakıyordu.

“İyi de şey yapmamış mıydın sen, adı neydi? Liseden sonra bir yıl ara vermemiş miydin?” diye itiraz etti Robert, böyle bir tartışmayı kazanabilirmiş gibi.

“Ne desem bilemedim,” dedi Margot çaresizce. “Yirmi yaşındayım işte.” Sonra bir anda elinde olmadan gözlerinin yaşardığını hissetti çünkü nedense her şey mahvolmuştu ve bu işin niye bu kadar zor olduğunu anlayamıyordu.

84 Yüzünün buruştuğunu gördüğü anda Robert’a âdeta sihirli bir şeyler oldu. Duruşundaki tüm gerginlik kayboldu. Dimdik doğruldu ve aylarınkine benzeyen kollarını Margot’ya doladı. “Ah, canım benim,” dedi. “Tatlım, tamam, yok bir şey. Sorun değil. Lütfen üzülme.” Margot kendini onun kollarına bıraktı ve içi yine 7-Eleven’ın önünde hissettiği duyguyla doldu; Robert’ın kırmaktan korktuğu narin, değerli bir şeydi o. Robert alnının tepesinden öptü ve Margot gülererek gözyaşlarını sildi.

“Bara giremedim diye ağladığıma inanamıyorum,” dedi. “Salak sanıyorsundur herhalde beni.” Ancak bakışlarından böyle düşümediğini anlıyordu. Sokak lambalarının kireçli parıltısı altında, tek tük düşen kar tanelerinin arasında gözyaşlarıyla gülümserken ne kadar güzel görüldüğünü Robert’ın gözlerinde görebiliyordu.

Robert o an öptü onu, dudaklarından ve sahici bir öpüşle. Hamle eder gibi eğildi ve dilini resmen Margot’nun boğazından aşağı soktu. Korkunç bir öpüşmeydi, akıl almaz derecede kötü. Margot yetişkin bir adamın öpüşmede bu kadar berbat olabileceğine inanmakta zorlandı. Durum feci görünüyordu ama aynı zamanda nedense Margot’da yine Robert’a karşı bir yumuşama

uyandırdı; yaşı kendisinden büyük de olsa, bu adamın bilmediği bir şeyi kendisinin bildiğine dair bir his. Robert öpmeyi bitirdikten sonra Margot'nun elini sıkıca kavradı ve onu bilardo masalarının, tilt makinelerinin olduğu, zemini talaş kaplı, kapısında kimlik sorunların durmadığı başka bir bara götürdü. Margot masa bölmelerinden birinde, birinci sınıfta İngilizce okutmanlığı yapan lisanüstü öğrencisini gördü.

“Votka-soda alayım mı sana?” dedi Robert. Margot bunun, üniversiteli kızların sevdiği içkilerle ilgili bir espri olduğunu düşündü, her ne kadar kendi hiç içmemiş olsa da. Aslında ne isteyeceği konusunda biraz endişeliydi. Normalde gittiği yerlerde ancak içki alırken kimlik sorulurdu, bu yüzden de yirmi birini dolduranlar ya da sahte kimliği olanlar genelde sürahiyle PBR ya da Bud Light alır, insanlarla paylaşırdı. Robert'ın bu markalarla dalga geçip geçmeyeceğinden emin olamadığı için belli bir isim söylemek yerine, “Ben bira alayım,” dedi Margot.

85

Robert önünde içkiler, ardında öpüşme ve belki bir de Margot'nun ağlamasıyla şimdi çok daha rahat bir havadaydı. Mesajlardaki o zeki adama daha yakın bir havada. Sohbet ilerledikçe Margot kendisine yönelik bir öfke ya da memnuniyetsizlik olarak yorumladığı şeyin aslında bir tedirginlik, iyi vakit geçirmediğine dair bir korku olduğuna ikna oldu. Robert defalarca filmi ilk duyduğunda savuşturmasına atıfta bulundu, konuya teğet geçen espriler yaptı ve Margot'nun tepkisini dikkatle inceledi. Margot'nun entelektüel film zevkiyle ilgili espriler yaptı ve film konusunda sadece bir tane yaz dersi aldığını bildiği halde aldığı dersler yüzünden onu etkilemenin ne kadar zor olduğunu söyledi. Margot'nun ve sanatsal film sinemasında çalışan diğer insanların muhtemelen oturup, şarap ikram edilmeyen ve bazı filmlerin 3 boyutlu IMAX formatında gösterildiği gişe filmi sinemalarına gidenlerle dalga geçtiğine dair şakalar yaptı. Şakalar uydurma bir züppe sinemasever tiplmesi üstünden yapıldığı halde Margot gülmezlik etmedi.

Oysa söylediklerinin hiçbirini hak etmiyordu, ne de olsa Quality 16'daki filme gitmeyi teklif eden kendisiydi. Gerçi şimdi fark ediyordu ki bu da Robert'ı incitmiş olabilirdi. Biriyle çıktığı gece, çalıştığı yere gitmek istemeyeceği kendi gözüne gayet bariz görünmüştü ama belki Robert üstüne alınmıştı –ne kadar hassastı ve ne kolay incinebiliyordu– bu da Margot'nun kendini ona daha yakın hissetmesine neden oluyordu. Ve daha güçlü. Çünkü onu nasıl inciteceğini öğrendiğinde, nasıl yatıştırabileceğini de öğrenmiş oluyordu. Robert'a sevdiği filmlerle ilgili sorular sordu, sanatsal sinemada gösterilen sıkıcı ya da anlaşılmaz bulduğu filmler hakkında alçakgönüllü yorumlar yaptı. Kendinden büyük iş arkadaşlarından gözünün ne kadar korktuğunu, bazen belli bir konuda kendi fikrini oluşturabilecek kadar akıllı olmadığından endişelendiğini anlattı. Sözlerinin yarattığı etki ani ve belirgindi, öyle ki Margot kendini, at veya ayı gibi iri bir hayvanı okşuyor, elinden yemek yemeye alıştırmış gibi hissetti.

86

Üçüncü biraya geldiğinde Robert'la seks yapmanın nasıl olacağını düşünmeye başlamıştı. Muhtemelen o kötü öpüşme gibi sarsak ve abartılı olurdu ama Robert'ın ne kadar heyecanlı, onu etkilemeye ne kadar hevesli olacağını hayal edince kasıklarına, tene de şaklatılan lastik gibi keskin ve acıtıcı bir şehvet sancısı saplandı.

İçkileri bitirdiklerinde cesurca, "Gitsek mi buradan?" dedi. Robert bir anlığına da olsa buluşma kısa kesildiği için incinmiş göründü. Ardından Margot onu elinden tutup kaldırdı. Robert'ın neler olduğunu anladığı andaki ifadesi ve itaatkâr bir tavırla peşinden bardan çıkışı Margot'da yine o lastik şaklatma hissini uyandırdı; tuhaftır ama tuttuğu elin kayganlığı da öyle.

Dışarıda Margot kendini yine öpülmek üzere sundu ama Robert onu şaşırtarak, dudağından küçük bir öpücük almakla yetindi. "Sarhoşsun," dedi, suçlarcasına.

"Hayır, değilim," dedi Margot, sarhoş olduğu halde. Vücudu nu vücuduna bastırđı, kendini onun yanında minicik hissederek.

Robert sarsıntılı bir iç geçirdi; Margot insanın gözlerini acıtacak kadar parlak ve ıstırap verici bir şeymiş gibi. Kendini böyle karşı konulmaz biri gibi hissetmek de seksiydi.

“Eve götürüyorum seni, hafif sıklet,” dedi Robert, Margot’yu arabaya yönlendirerek. Ancak arabaya bindikleri anda Margot yine ona doğru eğildi ve Robert dilini boğazından fazlaca aşağılara itirdiğinde hafifçe geri çekilerek, bir süre sonra istediği gibi nazikçe öpmesini sağladı. Ardından yüzü dönük Robert’ın kucığına oturdu. Küçük sertliğin pantolonu zorlayan kabartısını hissediyordu. Kabartı ağırlığının altında yuvarlandıkça Robert, Margot’nun ister istemez biraz melodramatik bulduğu iç titreten, tiz inlemelerini salıveriyordu. Sonra aniden Margot’yu ittirerek üstünden kaldırıp kontağın anahtarını çevirdi.

“Ergenler gibi ön koltukta yiyişiyoruz,” dedi, şakadan tiksindirici gibi yaparak. Sonra da ekledi, “Bu işler için yaşın geçti sanıyordum, artık yirmi olduğuna göre.”

Margot dil çıkardı. “Nereye gitmek istiyorsun o zaman?”

“Senin evine?”

“Hmm, o pek olacak iş değil, hani oda arkadaşım falan var ya?”

“Ah, doğru. Yatakhane de yaşıyordun sen,” dedi Robert, özür dilenmesi gereken bir şeymiş gibi.

“Sen nerede yaşıyorsun?” dedi Margot.

“Bir evde.”

“Peki, ben... Oraya gelebilir miyim?”

“Gelebilirsin.”

Ev kampüse yakın ağaçlı ve sevimli bir mahalledeydi. Girişinde neşeli beyaz süs ışıklarından bir zincir asılıydı. Robert arabadan inmeden önce müphem bir tavırla, uyarı yapar gibi, “Haberin olsun, kedilerim var,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Margot. “Yazışmıştık ya, unuttun mu?”

Kapıya geldiklerinde Robert gülünç denecek kadar uzun bir

süre anahtarlarını arandı ve sessizce küfürler etti. Margot havadan çıkmamaları için sırtını ovdu ama daha da telaşlandığını görünce bıraktı.

Sonunda kapıyı ittirerek, “Evet, işte burası benim evim,” dedi, duygusuz bir sesle.

Eşyalarla dolu, loş bir odaya girmişlerdi. Gözleri alıştıkça her bir eşya bilindik görünümüne doğru belirginleşti. Ağzına kadar dolu iki büyük kitaplık, plaklarla dolu bir raf, masa oyunları koleksiyonu ve çok sayıda tablo; daha doğrusu duvara tutturulmak ya da yapıştırılmak yerine çerçevelenip asılmış posterler.

“Beğendim,” dedi Margot, samimiyetle ve bunu derken yaşadığı hissin, rahatlama olduğunu fark etti. Şimdiye dek seks yapmak için kimsenin evine gitmediğini fark etti. Sadece yaşıtı erkeklerle çıktığından, hep oda arkadaşlarından saklanmak için sağda solda gizlenmeler söz konusu olmuştu. Böyle büsbütün başkasının alanında olmak yeni ve biraz da ürkütücüydü. Robert’ın evinin, geniş kategoriler altında da olsa –resim, oyunlar, kitaplar, müzik– ortak bazı zevkleri olduğuna ilişkin kanıtlar sunmasıysa gözüne, yaptığı tercihin iç rahatlatan bir onayı gibi göründü.

Bunları düşünürken Robert’ın onu dikkatle izlediğini, evle ilgili izlenimlerini gözlemlediğini fark etti. Bunu görünce de korku sanki elini yakasından çekmeye hazır değilmiş gibi bir an çılgınca bir fikre kapıldı. Burası belki de gerçek bir oda değil, onu Robert’ın kendisi gibi normal biri olduğuna ikna etmek için hazırlanmış bir tuzaktı. Evin diğer odalarıysa bomboştu. Ya da korkunç şeylerle dolu; cesetler, kaçırılmış insanlar veya zincirler. Ama sonra Robert onu öpmeye başladı, çantasıyla montunu kanepeye fırlattı, Margot’yu yatak odasına götürdü ve o ilk öpüşmenin şevkli beceriksizliğiyle kıcını sıktı, memesini sıkıştırdı.

Yatak odası boş değil, salondan daha boş olsa da. Yatak başı yoktu, sadece şilte ve yerde duran bir baza. Şifonyerin üstünde viski şişesi duruyordu. Robert bir yudum alıp Margot’ya uzattı, sonra da

yere çömelerek dizüstü bilgisayarını açtı. Müzik koyduğunu anlayan dek de bu hareketiyle Margot'nun kafasını karıştırdı.

Margot yatakta otururken, o gömleğini çıkarıp kemerini çözdü. Pantolonu ayak bileklerine indikten sonra ayakkabılarının ayağında olduğunu fark edip bağcıklarını açmak için eğildi. Onu kalın, gevşek ve kıllarla kaplı göbeğiyle bu tuhaf pozisyonda görünce Margot, *Hayır, olamaz*, diye düşündü. Ancak harekete geçirdiği şeyi durdurmak için yapması gerekenleri düşününce bunaldı. Şu an asla güç bulamayacağı miktarda bir düşüncelilik ve kibarlık sergilemesi gerekecekti. İstemediği bir şeye zorlanacağından korktuğu yoktu, sadece bu noktaya gelmek için yaptığı onca şeyden sonra durmakta ısrar etmenin şımarık ve kaprisli izlenimi yaratacağını düşünüyordu. Restoranda bir şey sipariş edip, yemek geldikten sonra fikrini değiştirip geri göndermek gibi.

Teslimiyete karşı direncini viskiden bir yudum alarak kırmaya çalıştıysa da Robert o sulu, koca öpüşüyle üstüne devrilip, sapkınca bir haç işareti yaparcasına elini mekanik hareketlerle göğüslerinden kasıklarına indirip çıkarırken, Margot nefes almakta zorlanmaya ve bu işi gerçekten nihayete erdiremeyeceğini hissetmeye başladı.

Kıvrılarak onun ağırlığı altından çıkıp üstüne oturmak işe yaradı, gözlerini kapatıp 7-Eleven'da alından öpülüştünü hatırlamak da yine öyle. Kaydettiği aşamadan cesaret alarak, tişörtünü çıkardı. Robert uzanıp tek göğsünü sütyeninden çekti. Göğsün yarısı içeride, yarısı dışarıda kaldı. Robert meme ucunu başparmağıyla işaret-parmağı arasında yuvarlamaya başladı. Margot rahatsız olunca öne doğru eğilerek kendini Robert'ın eline doğru ittirdi. Robert mesajı alarak, sütyeni açmaya çalıştıysa da, anahtarlarla verdiği mücadeleye benzer bir sarsıklıkla kopçayı çözemedi. Sonunda emreder gibi bir sesle, "Çıkar şunu," dedi, Margot da emre uydu.

Ardından karşılaştığı bakışlar, Margot'nun yanında soyunduğu her erkeğin yüzünde gördüğü ifadenin abartılı bir haliydi. Gerçi

sayıları da çok değildi; toplamda altı, Robert'la birlikte yedi. Robert süttten sarhoş bebe gibi zevkten sersemlemiş, aptallaşmıştı. Margot'nun seksle ilgili belki de en sevdiği şey buydu; erkeğin böyle ifşa olması. Robert yaşı daha büyük olduğu, daha çok göğüs, daha çok vücut görmüş olması gerektiği halde ona karşı diğerlerinden daha belirgin bir ihtiyaç sergiliyordu. Belki biraz da bu yüzden böyleydi; yaşı daha büyük, Margot daha genç olduğu için.

Öpüşürlerken Margot öyle safi ego üstüne kurulu bir fanteziye kapıldı ki bunu kendine itiraf etmekte zorlandı. Şu güzel kıza bakšana, dediğini hayal etti Robert'ın. Ne kusursuz bir varlık. Vücutu kusursuz, her şeyi kusursuz, daha yirmi yaşında, teni pürüzsüz, delice arzuluyorum onu, kimseyi arzulamadığım kadar. Arzudan ölebilirim.

90 Robert'ın azgınlığını düşündükçe Margot da azdı. Çok geçmeden birlikte sallanmaya, ritim yakalamaya başladılar. Elini Robert'ın külotuna sokarak penisini tuttu ve ucundaki damlacığı hissetti. Robert yine o sesi, o kadınsı, tiz inlemeyi çıkarınca, şunu yapmamasını istemenin bir yolu var mı, diye düşündü ama bulamadı. Ardından Robert'ın eli külotuna girdi ve ıslaklığı hissedince üstüne gözle görülür bir rahatlama geldi. Parmağıyla Margot'yu tahrik etmeye başladı, yavaş hareketlerle. Margot da dudağını ısırıldı, ona küçük bir gösteri yaptı ama Robert sertçe dürtmeye başlayınca irkildi. Robert, "Özür dilerim," diyerek elini çekti.

Ardından da telaşla, "Dur bir dakika, daha önce yaptın mı sen bunu?" dedi.

Gece sahiden de öyle tuhaf, öyle benzersiz bir hal almıştı ki Margot'nun içinden önce "hayır" demek geldi. Fakat sonra asıl kastettiği şeyi anladı ve bir kahkaha attı.

Gülmek istememişti aslında. Çoktandır biliyordu Robert'ın cilveli, nazik şakalaşmaların odağı olmaktan zevk alsa da yüzüne gülünmekten hoşlanmayacağını. Hem de hiç. Yine de kendine engel olamamıştı. Bekâretini kaybetmek Margot için iki yıllık erkek

arkadaşıyla birkaç aya yayılan bir fikir alışverişinin yanı sıra bir jinekolog ziyaretini ve annesiyle dehşet derecede utanç verici ama nihayetinde inanılmaz anlamlı bir sohbeti içine alan, uzatmalı bir sürecin sonucu olmuştu. Annesi son noktada ona bir pansiyonda yer ayırtmakla kalmayıp, olaydan sonra bir de kart yazıp vermişti. Tüm bu çapraşık, duygusal sürecin yerine sanatsal olma özenti bir soykırım filmi izleyip, üç bira içtikten sonra gelişigüzel bir eve gidip, sinemada tanıştığı bir erkekle bekâretini kaybetme fikri öyle komik gelmişti ki şimdi gülmekten kendini alamıyordu. Hem de kahkahası azıcık isterik bir hal aldığı halde.

“Kusura bakma,” dedi Robert, soğuk bir sesle. “Bilmiyordum.”

Margot bir anda kıkırdamayı kesti. “Yo, hayır, sorman... Büyük incelikti,” dedi. “Seks yaptım daha önce. Özür dilerim, güldüğüm için.”

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Robert ama hem yüzünden hem de gitgide yumuşayışından gerek olduğu anlaşılıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Margot yeniden, otomatik bir hareketle. Sonra da ilham bulmuş gibi bir çıkışla, “Biraz gerginim galiba,” dedi. Robert bu iddiaya pek inanmamış gibi gözlerini kısarak baktıysa da yatışmaya başladı.

“Gerilmene gerek yok,” dedi. “Yavaştan alırız.”

Evet ya, ne iyi düşündün, dedi Margot içinden. Az sonra Robert yine üstüne çıkmış, öpmeye, tüm ağırlığıyla abanmaya başlamıştı. Anlaşılan olaydan zevk alma yönündeki son şansı da gitmişti ve bitene dek dişini sıkamak zorundaydı. Robert çırılçıplak haliyle kıldan bir pervaz gibi göbeğinin altında yarısı görünen çüküne prezervatifi takarken ise içini bir tiksinti dalgası sardı. Öyle ki dalga, şu perçinlenmiş durağanlık halini bile alt edecek sandı. Ama Robert birden parmağını, hem de bu defa hiç yumuşak olmayan bir hamleyle içine daldırınca, yukarıdan bakıldığında nasıl göründüğünü hayal etmeye başladı. İçinde şişko yaşlı adamın parmağıyla bacaklarını iki yana açmış, çırılçıplak yatıyor. Bu düşünceyle tik-

sintisi bir tür kendinden iğrenmeye dönüştü, bir de uyarılmanın sapkın bir akrabası sayılabilecek aşağılanmaya.

Robert seks boyunca haşın bir randımanla onu kâh ters döndürerek kâh sağa sola ittirerek çeşitli pozisyonlara sokarken, Margot yine 7-Eleven'ın önündeki gibi oyuncak bebek hissine kapıldı. Esnek ve dayanıklı, lastik bir bebektir. Kafasının içinde oynayıp duran filmin bir mankeni. Üste çıktığında Robert kalçasına bir şaplak vurup, soru mu, gözlem mi, emir mi olduğu anlaşılmayan bir tonla, "Evet, evet, hoşuna gidiyor," dedi. Ters döndürüp kulağına, "Hep güzel memeli bir kıızı sikmek istemiştin," diye hırladığındaysa Margot bir kez daha gülmemek için yüzünü yastığa gömmek zorunda kaldı. En sonda, misyoner pozisyona geçtiğinde sık sık yumuşamaya başladı ve her defasında saldırgan bir tavırla, "Sikim sana ne biçim kalkıyor," dedi; yalan söyleyerek gerçeğe dönüştürbilirmiş gibi. Nihayet tavşansı bir gözü dönmüştükle sarsıldı, geldi ve devrilen bir kütük gibi üstüne yığıldı. Altında ezilirken Margot, "*Hayatımın en berbat kararı!*" diye düşündü ve bir süre durup kendisine; şu açıklanamaz ve tuhaf şeyi yapan insanın gizemine hayret etti.

92

Robert az sonra kalktı ve çarpık bacaklı paytak yürüyüşüyle banyoya koşturup düşmesin diye prezervatifi çıkardı. Margot yataкта uzanıp tavana bakarken, birden çıkartmaları fark etti. Güya karanlıkta parlayan şu küçük ay-yıldızları. Robert banyodan döndü, hayal meyal görüntüsüyle eşikte durdu ve, "Şimdi ne yapmak istersin?" dedi.

Margot, "Gidip kendimizi gebertelim mesela," dediğini hayal etti, sonra da evrende bir yerlerde tıpkı kendisi gibi şu ânı hem korkunç hem de feci derecede gülünç bulacak bir erkeğin olduğunu ve günün birinde, uzak bir gelecekte, bu hikâyeyi ona anlatacağını hayal etti. Diyecekti ki, "Sonra da bana, 'Sikim sana ne biçim kalkıyor' dedi." Bunun üstüne çocuk acıyla inleyip Margot'nun bacağını tutarak, "Ayh, tamam, sus n'olursun, daha fazla dayanamıyo-

rum,” diyecekti. Ardından birbirlerinin kollarına yığılıp gözlerinden yaşlar gelene dek güleceklerdi. Tabii yoktu böyle bir gelecek, çünkü öyle bir erkek yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Margot omuz silkmekle yetindi. Robert, “Film izleyebiliriz,” dedikten sonra bilgisayarına gidip bir şeyler indirdi. Margot ne indirdiğiyle ilgilenmedi. Nedense alt yazılı bir film seçmişti ve gözleri kapanıp duran Margot’unun, neler olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Sanki on dakika önce onu porno filmlerindeki gibi evirip çevirmemiş, kulağına “Hep güzel memeli bir kıızı sikmek istemiş-tim,” dememiş gibi Robert tüm bu süre boyunca onun saçlarını okşadı, omzuna küçük öpücükler kondurdu.

Sonra damdan düşer gibi Margot’ya olan hislerinden bahsetmeye başladı. Sömestr tatiline gittiğinde ne kadar zorlandığını, oralarda yeniden görüşebileceği eski bir lise aşkının olup olmadığını bilemediğini söyledi. Görünüşe bakılırsa o iki hafta boyunca gizli bir dram dönüp durmuştu Robert’in kafasında. Buna göre Margot kampüsten Robert’a bağlılıkla ayrılmış ama eve döndüğünde yeniden lise aşkına kapılmıştı. Robert’in kafasında Margot’ya layık olmasa da, yaşadığı yer Saline’de hiyerarşinin tepesinde yer alması itibarıyla baştan çıkarıcılığa sahip, kaba saba, yakışıklı bir sporcuydu bu lise aşkı. “Orada, nasıl diyeyim, kötü bir tercih yaparsın da döndüğünde aramızdaki her şey değişir diye öyle endişelendim ki,” dedi. “Oysa güvenmeliydim sana.” Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel, dediğini hayal etti Margot. Lisede bile bayağı emindik ama üniversitede bir yıl düşüp kalktıktan sonra o konuda en ufak bir şüphesi kalmadı. Hatta artık cinsiyetini erkek olarak tanımladığından bile yüzde yüz emin değil. Dolayısıyla tatilin büyük bir kısmını, kendini ikili-cinsiyet sistemi dışında birey olarak tanımlamasının nasıl olacağını tartışarak geçirdik. Kısacası onunla seks ihtimali yoktu bile. Hem madem endişeliydin, doğrudan bana sorabilirdin. Başka birçok şeyi de yine bana sorabilirdin.

Ama bunların hiçbirini söylemedi. Sessizce oturup etrafa ka-

ranlık, nefret dolu bir hava yaydı. Sonunda Robert şevkini yitirdi. “Sen hâlâ uyanık mısın?” dedi. Margot “evet” diye yanıtladı ve Robert, “Bir şey mi oldu?” dedi.

“Sen kaç yaşındasın?” dedi Margot.

“Otuz dört. Sence sorun mu?”

Robert’ın karanlıkta, yanı başında korkudan irkildiğini hissedebiliyordu. “Hayır,” dedi. “Sorun değil.”

“Güzel,” dedi Robert. “Ben de bu konuyu açmak istiyordum ama nasıl karşılayacağını bilemedim.” Yana doğru eğilip Margot’yu alnından öptü ve Margot üstüne tuz atılmış sümüklüböcek gibi öpücüğün altında eridiğini hissetti.

Saate baktı; sabahın üçü olmuştu. “Artık gitsem iyi olacak,” dedi.

“Ciddi misin? Bu gece kalırsın diye düşünmüştüm. Harika omelet yaparım!”

“Sağ ol ama kalamam,” dedi Margot, taytını üstüne geçirirken,

“Oda arkadaşım merak eder. O yüzden...”

“Yatakhaneye dönüş vakti yani,” dedi Robert, alaycı bir ses tonuyla.

“Evet ya,” dedi Margot. “Orada yaşıyorum ya hani.”

Dönüş yolu bitmek bilmedi. Kar yağmura çevirmişti. Hiç konuşmadılar. Robert sonunda radyoyu gece yarısı NPR kanalına çevirdi. Margot’nun aklına, sinemaya gitmek için otoyola çıktıklarında Robert’ın kendisini öldürebileceğiyle ilgili düşünceleri geldi ve kendi kendine, *Belki şimdi öldürür*, dedi.

Öldürmedi. Onu arabayla yatakhaneye kadar getirdi. “Bu gece çok güzel vakit geçirdim,” dedi, emniyet kemerini çözerken.

“Teşekkürler,” dedi Margot. Elindeki çantayı sıktı. “Ben de.”

“Nihayet çıkabildiğimize sevindim,” dedi Robert.

“Çıkmak,” dedi Margot, hayali erkek arkadaşına. “Adam buna çıkmak dedi.” Ve birlikte gözlerinden yaşlar gelene dek güldüler.

“Rica ederim,” dedi ve kapı koluna doğru uzandı. “Sinema ve diğer şeyler için sağ ol.”

“Dur bir dakika,” dedi Robert kolunu yakalayarak. “Gel buraya.” Margot’yu geri çekti, kollarına aldı ve dilini son bir defa boğazından aşağı yolladı. “Tanrım, hiç mi sonu gelmeyecek?” dedi Margot, hayali erkek arkadaşına. Ama hayali çocuk cevap vermedi.

“İyi geceler,” dedi, kapıyı açıp arkasına bakmadan kaçtı. Odasına vardığında Robert’tan bir mesaj gelmişti bile. Sözsüz bir mesaj. Sadece kalpler, kalpli yüzler ve nedense bir yunus.

Margot deliksiz on iki saat uyudu, kalktığında yemek salonunda waffle yedi, Netflix’te polisiye dizilerini devirdi ve kendisinin bir şey yapmasına gerek kalmadan Robert’ın ortadan kaybolması, salt dileme yoluyla yok olması yönündeki ümit dolu olasılığın hayalini kurdu. Bir sonraki mesaj akşam yemeğinden hemen sonra geldi. İçeriği Red Vines’la ilgili zararsız bir espri olduğu halde Margot, tüyleri diken diken eden ve Robert’ın yaptıklarına göre orantısız bir tiksintiyle düşünmeden sildi mesajı. Ona öyle ya da böyle bir ayrılık mesajı borçlu olduğunu, hayaletle bağlamanın* uygunsuz, çocukça kaçacağını, zalimlik olacağını söyledi kendine. Hayaletle bağlamayı denese bile Robert’ın mesajı alması ne kadar sürecekti? Belli mi olur, belki ardı ardında yazmaya devam ederdi. Hatta belki hiç vazgeçmezdi.

95

Margot bir mesaj yazmaya başladı ama –*Geçirdiğimiz güzel vakit için teşekkürler ama şu an ilişki düşünmüyorum*– durmadan lafi dolandırıyor, özür diliyor ve Robert’ın faydalanmaya çalışacağını düşündüğü açıkları (“Sorun değil, ben de ilişki istemiyorum zaten. Takılırız sadece!”) kapamaya çalışıyordu. Sonunda mesaj uzadıkça uzadı, gönderilmesi iyice imkânsızlaştı. Bu arada karşıdan mesajlar gelmeye devam ediyordu. Hepsi havadan sudan, her biri öncekinden içten mesajlar. Margot, Robert’ı şilteden ibaret yatağına uzan-

* İngilizcede yerleşmiş, terim: Ghosting. İlişkide karşı tarafla tüm iletişimi aniden kesmek anlamına geliyor. –*en*

mış, mesajları titizlikle işlerken hayal etti. Önceki yazışmalarda kedilerinden bolca söz ettiği, evde ise kedi görünmediği için, bunu uydurduğundan şüphe ediyordu.

Ertesi gün Margot kendini ara ara bir şeylerin özlemi içinde, dertli ve hülyalı bir ruh haline kapılmış buldu. Sonra fark etti ki Robert'ı özliyordu; gerçek Robert'ı değil de, tatilde tüm o mesajları gönderen kişi olarak hayal ettiği Robert'ı.

Yatmalarından üç gün sonra nihayet, *Hey, anlaşılın bayağı meşgulsün, ha?* yazdı Robert. Margot o ânın yarım kalan ayrılık mesajını göndermek için mükemmel bir fırsat olduğunu bildiği halde, *Haha kusura bakma, evet*, diye yazdı. *Yakında yazarım*. Sonra da, Niye böyle yaptım, diye düşündü. Sahiden de bilmiyordu.

Yatakta bir saatini panikle Robert'a ne diyeceğini düşünerek geçirdikten sonra, oda arkadaşı Tamara, "İlgilenmiyorum de, bit-sin!" diye bağırdı.

96

"Daha fazlasını söylemem lazım. Seks yaptık adamlâ," dedi Margot.

"Lazım mı gerçekten?" dedi Tamara. "Emin misin?"

"İyi bir adam, yani bir nevi," dedi Margot ve dediğinin ne kadar doğru olduğunu düşündü. O sırada Tamara birden üstüne atlayıp telefonu elinden kaptı ve uzak tutup uçuşan parmaklarla bir şeyler yazdıktan sonra yeniden yatağa fırlattı. Margot telefonu aranmaya başladı. İşte oradaydı. Tamara, *Selam, seninle ilgilenmiyorum, mesaj göndermeyi bırak artık*, yazmıştı.

"Aman Tanrım," dedi Margot, nefes almakta zorlanarak.

"Ne var?" dedi Tamara, meydan okurcasına. "Ne olmuş yani? Gerçek bu işte."

İkisi de ne olduğunu iyi biliyordu. Margot'nun karnındaki korku yumrusu öyle sertleşmişti ki kusacak gibiydi. Robert'ın telefonu alıp mesajı okuduğunu, cam kesildiğini ve parçalanıp tuz buz olduğunu hayal etti.

"Sakin ol. Gel gidip bir şeyler içelim," dedi Tamara. Barda bir

sürahi birayı paylaştılar. Margot'nun telefonu masada, ortalarında duruyordu. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsalar da sonunda mesaj sesi geldiğinde çılgık atarak, birbirlerinin koluna yapıştılar.

Margot, "Ben yapamayacağım, sen oku," diyerek telefonu Tamara'ya itti. "Sen yaptın bunu. Senin marifetin." Ama mesajda sadece şunlar yazıyordu: *Tamam Margot, Bunu duyduğuma üzül-düm. Umarım seni üzecek bir şey yapmamışımdır. Sen çok hoş bir kızsın ve birlikte geçirdiğimiz vakitten gerçekten keyif aldım. Fikrin değişirse haber ver lütfen.*

Margot kafasını ellerinin üstüne bırakarak masaya yığıldı. Ka-nını emerek ağırlaşmış şişmiş bir sülük sonunda teninden kopup düşmüş, geride sızım sızım sızlayan bir morluk bırakmıştı sanki. İyi de niye böyle hissediyordu? Ondan hoşlanmak dışında, bir de yatakta kötü olmak ve belki de kedileri hakkında yalan söylemek dışında (ki muhtemelen başka odadalardı) yanlış bir şey yapmamış olan Robert'a haksızlık mı ediyordu acaba? Bundan bir ay sonra onu bir barda gördü; öğrenci mahallesindeki, hani ilk buluşmalarında gitmeyi önerdiği, kendisinin müdavimi olduğu barda. Yalnızdı, arkalarda bir masada oturuyordu ve ne bir şeyler okuyor ne de telefonuna bakıyordu. Birasının üstüne abanmış, sessiz sakin oturuyordu.

Margot yanındaki arkadaşı Albert'ın kolunu yakaladı ve, "Aman Tanrım, bu o," diye fısıldadı. "Sinemadan tanıdığım adam!" Albert hikâyenin bir versiyonunu dinlemişti, doğru versiyonu olmasa da. Aslında Margot'nun hemen hemen tüm arkadaşları dinlemişti. Birlikte telaşla kendi gruplarının oturduğu masaya dönerlerken, Albert önüne geçip onu Robert'tan gizledi. Margot Robert'ın barda olduğunu söyleyince herkesten şaşkınlık nidaları yükseldi ve etrafını kuşatarak Margot Başkan, kendileri de Gizli Servis ajanıymış gibi onu bardan apar topar çıkardılar. Her şey o kadar abartılıydı ki Margot zalimlik mi ediyorum, diye düşündü. Aynı zamanda içi gerçekten de daralmış ve korkmuştu. O gece

Tamara'yla birlikte, telefonun ışığı kamp ateşi gibi yüzlerini aydınlatırken yatakta kıvrılıp yattılar ve Margot gelen mesajları okudu. *Selam Margot, Seni bu gece barda gördüm. Mesaj atma demiştin, biliyorum ama çok güzel görüldüğünü söylemek istedim sadece. Umarım iyisindir!*

Bunu söylememem lazım, biliyorum ama seni özledim

Hey, sormaya hakkım yok belki ama nerede hat yaptığımı söylesen çok sevinirim.

**hata*

Aramızda gerçek bir bağ oluştu sanmıştım, sen öyle hissetmedin mi, yoksa...

Belki yaşım sana büyük geldi, belki de başka birinden hoşlanıyorsun Yanındaki çocuk erkek arkadaşın mıydı?

???

Yoksa sadece sikiştiğin heriflerden biri mi

Affedersin

Bakire misin dediğimde gülmenin sebebi bir sürü herifle sikişmiş olman mıydı

Şu an o herifle mi sikişiyorsun

Söylesene

Ha

Ha

Ha

Cevap ver bana

Orosfu.